SVOBODA

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 116. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 21, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 21-го ЧЕРВНЯ 1988 Ч. 116. РІК XCV.

Торонто вшанувало пам'ять С. Савчук

Торонто. — В 40-ий день смерти св. п. Стефанії Савчук Світова Федерація Українських Жіночих Організацій зорганізували Панахиду і жалобний вечір в пам'ять почесної голови СФУЖО св. п. Стефанії Савчук.

У п'ятницю, 27-го травня, о год. 6:15 увечорі, о. Ярослав Левицький відправив Святу Літургію і Панахиду в майже заповненій церкві св. Миколая. Вдумливий молитовний настрій панував поміж присутніми, думками всі були з С. Савчук, яка залишила сліди своєї праці в кожній ділянці громадського життя. Після Панахиди всі зійшли в церковну залю. На сцені висів портрет С. Савчук прикрашений квітами, під сценою два зелені столи: за одним сіли членки екзекутиви СФУЖО за другим представники громади Торонто. Заля заповнилася.

Ірина Вжесневська, фінансова секретарка СФУЖО проводила вечером. Вона попросила Лесю Мищюк, секретарку СФУЖО, молитвою за душу покійної розпочати жалобні сходини. В хвилині мовчанки просила згадати особистий радісний момент із зустрічі з св. п. С. Савчук.

Після того Оксана Соколик, заступниця голови СФУЖО, прочитала життєпис почесної голови з теплими споминами співпраці. Леся Ковальська, довголітня особиста знайома С. Савчук, і її співпрацівниця в СФУЖО розказала спомин про цю велику жінку. Голова СФУЖО д-р Марія Квітковська поділилася своїми думками про покійну.

Незабутньою частиною жалобного вечора був голос св. п. С. Савчук: присутні почули на тасьмі частину промови почесної голови, виголошену бадьорим тоном, повну змісту в недавньому минулому.

Відбулась виставка мистців з України в Ню Йорку

Ню Йорк (Б.П.). — Між 7-им квітня і 21-им травня ц.р. тут у непомітній „Крейн клаб галері", власником якої є молодий американець українського походження Денис Войчук, відбулася у рамках Совєтсько-Американського культурного обміну небувала в Америці виставка одинадцяти молодих мистців з України. За словами організаторів виставки, вона представляє основні сучасні напрями серед творчої молоді в українському образотворчому мистецтві та являє собою звужену відбитку сенсаційної виставки „Молодість країни" яка відбулася у Києві весною минулого року.

У виставці взяли участь — кияни Олександер Бабак (н. 1957), Євген Гордієць (н. 1952), Олександер Івахненко (н. 1949), Василь Перевальський (н. 1938), Валерій Попов (н. 1956), Тиберій Сільваші (н. 1947), Аркадій Чебикін (н. 1946), Сергій Якутович (н. 1952), львів'янин Любомир Медвідь (н. 1941), закарпатська мисткиня Еліта Медвецька (н. 1932) та Володимир Бахтов (н. 1954) з Миколаєва. Було виставлено 32 картини і 69 графік.

На виставці вражала відсутність якоїнебудь пропаганди притаманної дотепер в усьому з Совєтського Союзу і були помітні свіжі шукання за власним і новаторським способом творчого вислову кожного з учасників. З загального високого технічного рівня експонованих творів вирізнялися ліричні „шевченківські" мініятюри Івахненка, настроєві метафізичні краєвиди Гордійця і особливо сильні символікою композиції Медведя.

Відкриваючи виставку власник галерії Войчук представив глядачам прибулих з України мистців Івахненка і Чебикіна, які у свою чергу дякували за запросини добірною українською мовою. Через маловідомість галерії виставка буде повторена для ширшого глядача.

Українська християнська спадщина є темою брошурки

Бриджпорт, Конн. (Р.М. Гайда). — Тут під заголовком „Ukrainian Christian Heritage" появилася брошурка, яка коротко і позитивно з'ясовує київську християнську спадщину за час її тисячолітнього існування.

Брошурка своїм мистецьким оформленням і змістовністю робить добре враження на читача. В ній насвітлені основні характеристики київської традиції, як також вклад цієї традиції у світове християнство і теологію.

З огляду на ширше зацікавлення місцевий комітет вдруге видав брошурку, з чого більше половини закуплено ще перед перевиданням. Ціна брошурки залежна від числа замовлення. Чеки слід виписувати на Ukrainian Millenium Committee of Bridgeport. Замовленням займається Зенон Подубинський. Адреса: Mr. Zenon Podubynskyj, 1880 Nichols Ave., Stratford, Conn., 06497; tel.: (203) 378-6687.

988 1988

UKRAINIAN CHRISTIAN HERITAGE

Померла М. Олексик

Клівленд. — Тут померла на 92-му році життя довголітня активна українська громадянка Марія Олексик. Вона була членкою 102-го Відділу Українського Народного Союзу майже від початків свого перебування в ЗСА.

Приїхала вона із Західньої України ще в 1912 році, маючи 16 років життя. Одружилася із Степаном Олексиком і виховала п'ять синів.

Більшість свого життя М. Олексик посвятила праці при українській католицькій церкві св. Йосафата і парафіяльній школі в Клівленді. Після Другої світової війни допомогла у приїзді кількох родин втікачів, що перебували в таборах ДП у Німеччині.

Завжди готова до помочі, вона була добродійкою українського сиротинця у Філядельфії і довголітньою головою організації Золотого Хреста для добровільної праці у лікарнях.

Похорони покійної відбулися в суботу, 21-го травня ц.р..

М. Олексик залишила в смутку трьох синів, синову, головну радну УНС Гелен Олек-Скат, семеро внуків, з яких один є членом американської спортової дружини, що буде брати участь у Олімпійських Ігрищах в Південній Кореї, і двоє правнуків.

ОЛІМПІЯДА І ЗДВИГ МОЛОДІ '88

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ ВЕЛИЧАВО ВІДЗНАЧИЛА ТИСЯЧОЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ХРИЩЕННЯ УКРАЇНИ

Філядельфія. (М. Б-ій). — Тут під час Меморіяльного вікенду в днях 28-го, 29-го і 30-го травня цього року українська молодь ЗСА і Канади відзначила дуже успішно і величаво тисячолітній ювілей християнства в Україні спортовою Олімпіядою і Здвигом Молоді.

Особливо величавим було відкриття Олімпіяди, що відбулося в суботу вранці, 28-го травня, на стадіоні Делавер Веллі коледжу. Після групи прапороносців в парадному марші слідувала група суддів і цілий ряд спортових клюбів: СУМ і Пласт. Всіх разом біля 1,000 осіб.

Ігор Чижович, голова Олімпійського комітету, виголосив привіт, а Роман Куціль, голова УСЦАК, офіційно відкрив Олімпіяду 1988 року. В тому моменті при звуках трембіти піднесено олімпійський прапор, випущено голубів і запалено олімпійський вогонь.

Після відчитання спеціяльної молитви о. митратом д-р Іваном Біланичем, який репрезентував Митрополита Стефана Сулика, змагун І. Чижович, мол., виголосив олімпійське приречення чесної гри. Тоді Леся Воляньська з Монтреалю відспівала американський, канадський і український національні гимни, а танцювальний ансамбль „Волошки" відтанцював привітальний танок.

Згідно з програмою, о год. 10:30 точно, всі змагуни розійшлися на свої місця призначення: „Тризубівка", ІМКА-Гетборо, Іґл Ладж, Український Освітньо-Культурний Центр і Делавер Веллі коледж.

У триденних змаганнях відбуто 56 змагань копаного м'яча (незабаром будуть опубліковані дані про вислідки змагань всіх родів спорту відбутої Олімпіяди).

Українська Олімпіяда і Здвиг Молоді відбулася, в основному, в повіті Горшем Тавншіп. На Олімпіяді цей тавншіп репрезентував Франц Лаган, член Повітової Ради.

Церемонія вручення здобутих медалів відбувалася кожного дня Олімпіяди на „Тризубівці". Численна присутня публіка щедро нагороджувала свою передову молодь оплесками.

В суботу вечером в Джордж Вашінгтон Мотор Ладж відбувся бенкет з участю 400 осіб. Всі спортові клюби — учасники Олімпіяди отримали плякати признання за участь. В неділю, в тому ж приміщенні, відбулася дуже успішна забава з участю 1,500 осіб, переважно позамісцевих гостей. Дві оркестри пригравали на переміну далеко по-за північ.

(Закінчення на стор. 3)

Молодь вносить олімпійський прапор на стадіон Делавер Веллі коледжу. (Фото: Ю. Мацьків)

Змагунки і змагуни УСО „Тризуб" під час відкриття Олімпіяди.

МОСКОВСЬКІ ІНТЕЛЕКТУАЛИ ВИМАГАЮТЬ ВИЯСНИТИ, СКІЛЬКИ ВІРУЮЧИХ В СССР

Москва. — У п'ятницю, 17-го червня газета „Правда", яка є органом Центрального комітету КПСС, надрукувала листа чотирьох представників творчої і наукової інтелігенції, які пропонують доручити органам, які займаються атеїстичною пропагандою, взятися за серйозне дослідження „становища з релігійною самосвідомістю" у Совєтському Союзі, тобто вияснити, скільки ж дійсно в країні є віруючих. Цифри, наведені обласними і республіканськими уповноваженими Ради у справах релігій при Раді міністрів СССР, явно не відповідають дійсности", — заявляють автори листа — соціолог Татьяна Заславская, літератор Сергей Аверінцев, білоруський письменник Алесь Адамовіч і вчений-фізик Боріс Раушенбах.

„Неохідно раз і назавжди зрозуміти, що церква в нашій країні — величезне і складне соціяльне явище, — говориться в листі. — Якщо релігійна самосвідомість мільйонів совєтських громадян не піддається звичайним догмам антирелігійної пропаганди, значить, релігія становить важливу частину їх життя".

На думку Т. Заславської та інших авторів листа у „Правді", ті 35 мільйонів карбованців (56 мільйонів долярів), які Російська Православна Церква вносить у Совєтський фонд миру, є найбільш відчутним показником її ваги в суспільстві.

Пресове агентство Ассошіейтед Пресс, коментуючи факт публікації листа, висуває здогад, що його поява в газеті, яка є офіційним органом комуністичної партії, а також склад авторів, відомих як „мозковий центр" ідей горбачовської перебудови, говорить про те, що становище авторів листа користується підтримкою в офіційних колах.

Лист, в якому сказано, що дійсна кількість віруючих у Совєтському Союзі набагато перевищує офіційні дані, був надрукований під кінець програми святкувань, при підтримці держави організованих Російською Православною Церквою на честь Тисячоліття Хрищення Київської Руси. У квітні Міхаїл Ґорбачов прийняв групу верховних ієрархів РПЦеркви і сказав їм, що незабаром у Совєтському Союзі будуть внесені значні зміни в законодавство про відношення між Церквою і державою, що діє з 1929 року. За словами генерального секретаря, з цього приводу підготовляється новий закон.

У п'ятницю, виступаючи на пресовій конференції з приводу завершення ювілейних торжеств, голова ради у справах релігії Константін Харчев ухилився від конкретної відповіді на запитання, коли закон буде прийнятий. „Нема сумніву, що це станеться найближчим часом", — сказав він.

В ТОРОНТО РОЗПОЧАЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ СІМОХ ІНДУСТРІЯЛЬНИХ ДЕРЖАВ

Під час привітання: прем'єр-міністер Канади Б. Малруні і президент ЗСА Р. Реґен.

Торонто, Канада. — В неділю, 19-го червня, ц.р. тут в місцевому конвенційному центрі розпочалася 14-та з черги щорічна конференція сімох найбагатших індустріяльних держав світу: З'єднаних Стейтів Америки, Японії, Західньої Німеччини, Франції, Італії, Великобританії і Канади. З огляду на присутність голів сімох названих держав і погроз різних терористичних груп проти президента Роналда Реґена і прем'єр-міністра Великобританії Маргарет Тачер, канадський уряд наказав скріпити охорону конвенційного центру і довколишніх будинків, вживаючи для цього канадську державну службу безпеки, поліцію і частини крайової армії, які отримали наказ бути на поготові, якщо б зайшла потреба допомоги для поліційних частин.

У першому дні скрайньоліві і комуністичні групи та різні пацифісти влаштували демонстрацію звернену проти самої ідеї скликування таких конференцій, які підкреслюють, на їхню думку, багатство групки держав і вказують пальцем на бідних і голодуючих. Понад 100 демонстрантів були заарештовані поліцією і вивезені з місця демонстрації, особливо ті, які поводились підозріло, шукали зачіпки з поліцією, палили прапори сімох держав, зокрема американські, домагалися „арешту сімки" тощо. Згідно з оцінкою поліції демонстрантів було понад 2,000 осіб.

Учасники, а зокрема Президент З'єднаних Стейтів Америки і прем'єр-міністер Великобританії, під час першої довгої майже чотиригодинної сесії, підкреслювали позитивність таких конференцій і стабільшість економіки у країнах західнього світу та поліпшення економічного клімату взагалі. Обидвоє вказували на зниження інфляції у сімох країнах, ріст економіки на усіх відтинках, зменшення безробіття, ріст будівельної індустрії, відсунення небезпеки рецесії, завдяки серйозним потягненням держав, які свідомі того, що на них лежить велика відповідальність за долю світу, зокрема вільних демократичних країн. Обидва лідери закликали інших учасників продовжувати дотеперішню економічну політику на Заході, знижувати податки, відсотки від позичок і заохочувати уряди позбуватися контролі підприємств залишаючи тим самим повну ініціятиву керівникам великих корпорацій.

„Ми тепер знаходимося на правильному шляху і по цій дорозі треба нам йти в майбутньому", — заявив у

(Закінчення на стор. 3)

О. Канюка закріплює спогади з концтабору книжкою

Ню Йорк. — Цього року, тут з Видавництва Науково-Дослідного Товариства Української Термінології, появилася 202-сторінкова книжка Олександра Канюки п.з. „Від Гужівки до Біломор-Каналу", — свідчення концтабірника 1930 років. Редагуванням цього видання займався св. п. Кость Церкевич.

Спогади ці, що починаються біографією автора, а відтак віддзеркалюють його важкі переживання у совєтському концтаборі Біломор-Каналу, переплетені світлинами із села Гужівки, як теж кольоровими відбитками картин О. Канюки та рисунками із перебування його у концтаборі.

Книжку цю — в ціні 10-ти долярів — можна замовити, звернувшись на адресу: O. Kaniuka, 1123 5th St., N.E. Minneapolis, M.N. 55413.

ЗУСТРІЧ-БЕНЕФІС

Філядельфія. — Комітет Приятелів Д.Р. Кульчицького у Філядельфії влаштовує в п'ятницю, 24-го червня ц.р., о год. 8-ій вечора в Українському Освітньо-Культурному Центрі зустріч-бенефіс із Дмитром Романом Кульчицьким, кандидатом Республіканської партії до леґіслятури стейту Мишиген. Вступ 25 дол.

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН суґерує щоб справу неетичної поведінки спікера Палати Репрезентантів Джима Райта роглядав незалежний прокуратор, зовсім не пов'язаний з Урядом чи Конгресом ЗСА.

З ОГЛЯДУ НА ТЕ, ЩО цього року була найбільш суха весна за останніх 50 років, а це в свою чергу викликало загрожуючу ситуацію в стейтах середнього заходу і півдня, знавці та економісти Департаменту сільського господарства побоюються, що це причиниться до драстичного підвищення цін за збіжжя. Уряд президента Роналда Реґена не легковажить цієї справи, бо назначено спеціяльну комісію, яка має до двох тижнів дослідити і представити стан ситуації, щоб могти зорієнтуватися в кількости і якости допомоги фармерам.

СЕНАТ ОДОБРИВ ЗАКОНОПРОЄКТ голосами 93 до 3, який має на меті виправити закон про громадську допомогу „Велфер". Це буде перша спроба такого виправлення відколи його впроваджено у 1935 році. Це перше головне справлення полягало б в тому, що замість виплачувати гроші потребуючим, стейтові уряди мали б оформити курси навчання і програми вишколу для всіх спроможних до праці. Важливий цей законопроєкт й тим, що це вперше Федеральний уряд вимагатиме від стейтових урядів доказів, що такі програми введені в життя на 22 відсотки і щойно тоді стейти закваліфікуються на фонди для потребуючих.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ЗСА Джордж Шулц заявив кореспондентам, що З'єднані Стейти Америки можуть перенести деякі свої стратегічні летунські і морські бази, якщо філіппінський уряд президента Коразон Акіно і її спільники та філіппінський нарід взагалі виступатимуть проти присутности американців на їхній території. „Ми не можемо діяти під постійним тиском і вічно змагатися з новими вимогами тих держав, інтереси яких ми боронимо не тільки своєю військовою присутністю, але й вкладом поважних фондів у їхню економіку", — заявив Дж. Шулц. Виступаючи перед підкомісією Палати Репрезентантів для закордонних зв'язків державний секретар звернув увагу конгресменів, що Філіппіни ставлять все нові й нові вимоги, бажаючи виманити у ЗСА якнайбільше грошей. Деякі противники американських баз говорять навіть про „випозичення американцям баз за гроші", — заявив у піднесеному тоні Шулц. Під теперішню пору ведуться переговори між представниками ЗСА і Філіппін.

У СВІТІ

ЗААРЕШТОВАНИЙ НА ФІЛІППІНАХ японський терорист, 51-річний Гіроші Сенсуі, правдоподібно плянував переведення терористичних актів проти учасників економічної конференції сімох індустріяльних держав, яка тим разом відбувається в Торонто, Канада, а також мав взяти участь разом з іншими японськими й іншими терористами, у покищо невідомому замаху в Сеулі, Південна Корея, під час літніх Олімпійських Ігрищ. Японські представники з міністерства внутрішніх справ і юстиції підтвердили ці здогади, базуючи свою оцінку на раніщій терористичній діяльності згаданого. Сенсуі був заарештований філіппінською поліцією 7-го червня ц.р., і переданий в руки японського правосуддя. В 1977 році Японія звільнила з тюрми Сенсуі в заміну за 156 закладників, які перебували в руках японської „Червоної армії".

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР УРЯДУ Великобританії Маргарет Тачер поробила усі заходи, щоб зупинити хуліганські виступи прихильників копаного м'яча, які, на думку, урядових осіб, підривають престиж Великобританії в очах світу. М. Тачер запросила 10-ох дорадників і знавців цієї справи на Давнінг вулицю, де приміщуються міністерства уряду, зараз таки після цього, як керівництво англійських клюбів копаного м'яча відтягнуло аплікацію участи британських клюбів в міжнародних змаганнях. Випадок у Брюсселі три роки тому і у Західній Німеччині минулого тижня, насторожили британський уряд. Більшість членів кабінету М. Тачер погоджувались, що поведінка британських прихильників нанесла чимало шкоди для Великобританії — за кордоном і внутрі країни. Секретар департаменту внутрішніх справ заявив після засідання уряду, що під розглядом стоїть питання чи британські дружини взагалі повинні брати участь у міжнародних змаганнях. Крім того, уряд обмежуватиме число прихильників, які вибираються за кордон як глядачі. Заворушення в більших містах Західньої Німеччини спричинили англійці, які приїхали туди як глядачі футбольних мистецтв Европи.

В ОСТАННІХ ДНЯХ канадська поліція арештувала Стефана Раткая, що довший час перебував в Мадярщині, батьківщині його родини, під закидом, що він здобував тайні військові документи з ціллю передачі їх для вжитку в СССР. Підозрілий у шпигунстві канадський горожанин С. Раткаи чекає тепер в тюрмі першого переслухання. Його арештували завдяки обсервації впродовж двох років, що її вела розвідча служба американських морських військ і канадська розвідка.

КОМІСІЯ ГОЛОДУ Є ЗАГРОЖЕНА

Як інформують з Вашінгтону, Державна комісія дослідження причин і наслідків Великого голоду в Україні в 1932-33 роках, реченець якої продовжено в Сенаті і Палаті Репрезентантів законопроєктом ч. 2304, є під загрозою вето президента Роналда Реґена за порадою Департаменту справедливости ЗСА. Конечним є щоб українські громадяни висловили свій протест проти можливого вето, телефонуючи негайно до інформаційного бюра Білого Дому на число (202) 456-7639, або висилаючи мейлграми, потелефонувавши до Вестерн Юніон на число 1-800-257-4900 та попросивши оператора ч. 9423. Цей оператор має вже текст готовий до Президента, отже слід подати ім'я, прізвище і число телефону і мейлграма буде доставлена до Білого Дому наступного дня. Кошт — 5.75 дол. Президент повинен підписати або відкинути законопроєкт до 22-го червня ц.р. Отже діяти треба негайно.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Проти фінансування кандидатів із наших кишень

Американська система виборів президента найдовша, найскладніша і найдорожча з усіх виборчих систем у світі. В Америці є стейтові передвибори, в яких вибирають делеґатів на партійні конвенції обох головних партій. Крім передвиборів є ще партійні зібрання, так звані кокуси, на яких виборці голосують, але не вибирають делеґатів. Така процедура триває кілька місяців, від кінця зими до кінця весни виборчого року. У листопадових виборах голосують всі громадяни від 18-го року життя, але це тільки вибори посередні, бо вибирає президента Рада електорів. Велика більшість громадян цієї країни не визнається у цій замотаній процедурі і не здає собі справи, що кожний громадянин ЗСА, хоч-не-хоч, мусить із своєї кишені платити великі гроші на фінансування виборчої кампанії кандидатів. Виборча кампанія кожного кандидата коштує величезні гроші: багато кандидатів, які видаткували „бідних" два-три мільйони долярів у періоді передвиборів, зрікаються дальшої кампанії — з браку фондів.

За законом з 1971 року приватні громадяни можуть жертвувати на виборчий фонд милого їм кандидата найвище 1,000 дол. Але це тільки теорія. Бо кожний кандидат анґажує фахівців адвокатів і бухгальтерів, які вишукують т.зв. діри в законі, через які можна здобувати більші фонди. Ті адвокати й бухгальтери з'їдають, — твердить „Крищен Саєнс Монітор" з 17-го червня ц.р., одну четвертину всіх фондів. Держава доповнює виборчий фонд кожного кандидата і під час передвиборів здобутий від приватних жертводавців такою самою сумою грошей, як їх жертвує жертводавець, тобто „доляр за доляр", до висоти 25 дол. на одного жертводавця, з тим, що з державних фондів, отож із грошей податковців, держава фінансує передвиборчу кампанію до висоти 11 мільйонів дол. Від закінчення передвиборів до листопадових виборів держава фінансує цілу кампанію, себто — повторяємо, — кожний із передплатників чи читачів „Свободи" видає із своєї кишені, як той, що заплатив прибутковий чи інший податок до державної каси, — кожний із нас причиняється своїми грішми податківця до фінансування виборчої кампанії Джессі Джексона, муринського проповідника чи релігійного недовірка і крайнього ліберала Майкела Дукакіса, який всі попередні роки відмовлявся підписати Декларацію на День української незалежности 22-го січня.

Воно виглядає як абсурд. І воно є абсурдом, але абсурдною дійсністю. Знайшовся один розумний сенатор, Мич МекКоннел, республіканець із Кентакі, який зголосив законопроєкт, у якому касується фінансування президентських виборів з державної каси (грішми податківців) і касується систему „доляра-за-доляр" — дорівнювання з державної каси суми приватних жертводавців у фазі передвиборів.

Зате той законопроєкт підвищує право кожного громадянина-громадянки жертвувати на виборчий фонд бажаного їм кандидата з 1,000 дол. на 5,000 дол.

Сама та фінансова процедура така складна і нісенітна, що читачі цих рядків мають право здвигнути раменами. Навіщо потрібно кандидатам на президента таких мільйонових сум і чому в Америці може кандидувати на президента людина без найменших кваліфікацій, крім особистої амбіції, але мільйонер? Тому, що ці вибори кожних чотири роки страшенно довгі і вимагають роз'їзду кожного кандидата по величезній території від океану до океану, — оплачуванням страшенно дорогих радіо і телевізійних та газетних пропаґандивних оголошень, ведення тисячів телефонічних закликів, оплачування цілого великого виборчого пропаґандивного апарату, включно з домівками у кожному стейті та різними законними оплатами кожного службовця.

Такого нема ніде в світі. Але американці, консерватисти чи ліберали, цупко тримаються традиції. І постанови Конституції які стосуються виборчої системи, для них „табу". Про фінанси у Конституції не говориться, але згадана вище система фінансування передвиборів і самих виборів теж увійшла вже в традицію. І тому сумнівно, чи мудрий законопроєкт сенатора Мича МекКоннела перейде, бо, тим паче, що він насправді вдаряє по кишені кожного амбітного конґресмена чи сенатора, який хотів би кандидувати на мешканця Білого Дому. У згаданому в вище числі часопису „Крищен Саєнс Монітор", говориться про американську велику організацію, яка твердить, що „теперішня система виборів" здорова і виправдалася". Для кого?!

Іван Боднарук

ЧИ НЕ ЯВИЩА СУСПІЛЬНОЇ ХВОРОБИ?

Історія вчителька життя, навіть на чужині, серед чужих народів, щось небагато нас навчила. Витрачаємо час і національну енергію на групові інтереси, замість працювати на користь цілого народу. Хоч довгі роки живемо серед народів, які дають нам зразки точности й солідности, хоч колись на лекціях латини у школі вчилися ми від римлян, що „tarde venientibus ossa!" (себто: кості й недогризки для тих, що пізно приходять!), явище постійного спізнювання початку всіх наших імпрез і засідань має уже посмак суспільної хвороби, яка показує якусь нашу внутрішню хворобу.

Маємо тут своєрідне заворожене коло. Організатори імпрез нарікають, що наша публіка спізнюється і тому вони не можуть зачинати імпрези своєчасно. А публіка, себто ті, що завжди спізняються, виправдує себе облудно тим, що не має часу висиджувати довгими годинами, коли кожна імпреза починається з опізненням. Справа хронічного спізнювання імпрез та засідань — це дуже сумна справа, і з нею треба вкінці покінчити, бо вона паралізує все наше життя і компромітує нас перед чужинцями. Вона має глибоке громадсько-виховне, чи радше сказати б громадсько-деструктивне значення.

Як ми можемо навчити наших дітей шанувати нас і все наше, коли ми не шануємо наших великих людей, пам'ять яких відзначаємо, авторів, що читають свої твори, виконавців, що працюють для нашої культури, діячів, що працюють над улаштуванням вечора, і хоч би совісних громадян, що з'являються впору й витрачають час і нерви на годинному чеканні!? Як позбутися цього негативного явища, що набирає вже тут, на американському ґрунті, рис безнадійної недуги? Буває нерідко й таке, що ті, які не прийшли на імпрезу впору, замість зачекати на коридорі до перерви, безсоромно входять до залі й починають шукати своїх місць! Ілеться тут про збереження самодисципліни й порядку. Приповідкова неточність, легковаження часу довели в нас до того, що кожне засідання, збори й національні свята починаються в нас з великим опізненням. Навіть до церкви наші люди спізняються без причини, що є нечуване між чужинцями, серед яких живемо. Через оті постійні спізнення кожна наша імпреза, засідання і збори тривають дуже довго. Неточність і розтяглість знеохочують багатьох до наших імпрез та відштовхують від громадської праці.

Впарі з хронічним спізнюванням іде в нас поверховність і несолідність у праці. Хоч чимало з нас вийшли з твердої німецької школи, не навчилися ми від німців їх солідности у праці. Щобільше, трапляються в нас люди, які глузують собі з солідности й точности, називаючи це „галицькою обрядовщиною і дрібничковістю", бо, мовляв, ми з-поза дерев не бачимо лісу. Абстрагуємо від того, що життя в нашій добі надто динамічне; тому загал нинішніх людей характеризує поверховність. Нинішня людина здебільшого знає про все трохи й думає, що має право про все компетентно говорити й дискутувати. Наслідки того бувають такі, що це доводить до сумного явища поверховности рішень у справах, що вимагають ґрунтовних знань і студій. А нема нічого більш небезпечного, як вихід поверхових і несолідних людей на поле суспільної чи політичної праці. Це сумне явище аж надто часто трапляється в нашому господарському житті, тому так багато є в нас людей не на своєму місці.

Великий злочин роблять ті люди, які поверховність загалу використовують для своїх особистих цілей і амбіції, представляючи стан речей не таким, яким він є, а таким, як комусь хочеться. А це ми бачимо в нас, на жаль, на кожному кроці. Св. Франц Ксаверій каже: „Ніхто не відзначиться у великих ділах, хто не відзначився в малих речах". А в євангелиста Луки читаємо: „Хто вірний у найменшім, і в многім є вірний". Інколи великі трагедії постають у громаді, коли такі люди беруться за „несродне" діло, як казав Сковорода.

Байкар Крилов писав про них:

О вы, друзья, как не садитесь
Все в музыканты вы не годитесь!

Живемо в цьому світі з перспективою небагатьох років перед собою і витрачаємо багато часу на речі, від яких не залишається навіть згадки. Здавалось б, що далекі перспективи національної будуччини повинні відвести нашу увагу від „злоби дня" на ширший, вищий плян. В огні, розпаленому спільним — каже Дарія Віконська („За силу й перемогу", Львів, 1938) — палким протестом повинні збліднути всі особисті порахунки. Невблаганна, жорстока дійсність повинна була — здавалось би — витиснути на душі та на волі кожного з нас печать, що вже здалека сяє своєю повагою, що здалека пізнають її по особливому достоїнству, особливій непохитній солідности. Коли йде про наші справи, то замість героїчної духовости, що змагає до великого, розвинулася в нашому народу, особливо заможнішій його частині, дрібна амбіція, сварливість.

Органічна праця на всіх відтинках нашого громадського життя це той реальний патріотизм, якого нам не вистачає, який не любить галасу, пустої балаканини, порожної форми, великого блиску, деклямацій, але щоденної, жертвенної і розумної праці, вияву своєї свідомости в конкретній роботі для народу вже сьогодні, зараз, а не в майбутньому — завтра.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Іриней Вéрес

Ювілей славного сатирика Едварда Козака

Музо, розказуй ти нам про бувалого Мужа, що довго
світом блукає — еміґрантом скитався чужими краями,
кинувши місто родинне у час розшалілого бою;
зброю він тільки свою: олівець і палітру і пензель
вспів захопити і славне своє історичне імення,
та й потягнувся далеко — оддісеєвим шляхом на захід
з вірою, що перейде усю землю й повернеться знову
в рідну йому батьківщину на гірці над річкою Стриєм...

Це початок заспіву великої епопеї, що її героєм став всім нам відомий Едвард Козак — мистець і письменник, та не звичайний собі письменник-мистець, а справжній козак-мамай — характерник, який вміє вичарувати своїм талантом найбільш витончені мистецькі неподобства. Народився Едвард таки у нашому краю та ще й у сім'ї з таким загонистим прізвищем, що нагадує широкі степи, в місцевості Гірне над Стриєм, дещо на південь від славного княжого міста Стрия, де колись височів замок, у якому побував сам король Польщі Ян Собєський. Та коли був замок і був король, то мусіли бути і козаки. Це ті самі козаки, що про них співав Іван Котляревський у своїй перелицьованій „Енеїді". Наш Козак вдався кмітливіший за перелицьованого Енея, що його Котляревський обдаровує такими епітетами, як „моторний", словом „хоч куди козак". Едвард Козак, хоч — як і славний Одиссей — мусів покинути свою рідну батьківщину, то зробив це розумніше. Одиссей залишив у своїй Італії вірну дружину Пенелопу, яка двадцять років чекала на повернення свого відважного подруга. Едвард Козак просто взяв свою дружину Марію із собою і всю свою мандрівку перебуває в нерозривній компанії відданої дружини, яка у кожній ситуації вміє створити сприятливу атмосферу та й втримувати родинне вогнище.

Уже в 1925 році Едвард Козак переїхав у столичний город, у Львів, і тут почав учитись у найкращого майстра Олекси Новаківського, який відкрив власну мистецьку школу, що була справжньою українською академією мистецтва. Разом з Козаком тут учились Роман Сельський, Леонід Перфецький, Григор Смольський, Михайло Мороз, Антін Малюца, Святослав Гординський, Мирон Левицький і багато інших, імена яких уже записані в історію українського мистецтва. Та в Едварда Козака був спеціяльний талант — у нього глибоке відчуття для сатири і ось вже студентом одного із славних Олекс, було їх у нас три — це крім Новаківського — Олекса Грищенко й Олександер Архипенко, — Козак став співробітником єдиного в той час сатиричного-гумористичного двотижневика, що його почав редаґувати брат Богдана Лепкого — Лев Лепкий; в ньому поміщувались карикатури таких майстрів, як Павло Ковжун, Микола Бутович, Осип Сорохтей, Петро Холодний, Роберт Лісовський і Роман Чорній, а писали тексти і Микола Вороний і Роман Купчинський, і Михайло Рудницький, і Василь Гірний, відомий під псевдонімом Федь Триндик, та й інші, влючно з самими мистцями-карикатуристами, спеціяльно Едвардом Козаком. Саме Козак започаткував своє мистецьке чаклунство у „Зизі", бо скоро перебрав цей журнал у свої вправні руки. В 1933 році, що був в Галичині багатий на літературні події, вийшли тоді такі книги поезій: „Земна Мадонна" Маланюка, „Три перетені" Антонича, „Барви і лінії" Гординського, „Сонети і строфи" Кравцева, а Донцов перебрав редакцію „Вістника", — Едвард Козак застосував своє мистецьке чаклунство, змінив свій погляд, що його проявив „Зизом" і перемінився в „Комара". „Комар" вже був тижневиком і став таки досить ущипливим. Це тоді наші політики, та й інші діячі відчули, що значить попасти під приціл гострого сатирика, який ще вміє з людини зробити карикатуру. Це завдяки Едвардові Козакові маємо так багато ілюстровану історію передвоєнного періоду в Галичині його знаменитими карикатурами. Ще й тепер образи таких діячів, як Кость Левицький, чи Василь Мудрий, Михайло Рудницький, чи Дмитро Паліїв, Іван Кедрин, чи Микола Голубець відтворюємо собі на основі незабутніх Екових карикатур. Війна започаткувала Козакову одиссею, яка — як і справжньому Одиссеєві цілі тисячоріччя тому — не випала і нашому Козакові легко. Правда уникнув він зазіхань лихої Юнони, бо — як вже сказано виїхав у свою мандрівку під сердечною опікою рідної жінки Марії, а ця вже пильнувала й оберігала його від усяких збочень в цей чи той бік з дороги. Правда, не бракувало і тут хитромудрощів нашому Козакові-мамаєві. У час усіх тих прославлених скрінінгів, не тільки урядових, але і наших рідних партійних, Едвард Козак постановив перекинутись на Лиса-Микиту, й ось вже 1948 році в Німеччині почав виходити ілюстрований журнал „Лис-Микита" у Мюнхені. Правда не довго довелось хитрувати цьому нашому „Лисові Микиті". Почалась велика мандрівка за океан — но і могла вона не захопити і нашого Одиссея, правда не з під Трої, але з-над Стрия, що все ж нагадує нам число три, а це число глибоко в особистості Козака, бо в нього три обличчя — він і

(Закінчення на стор. 4)

Андрій Бук

СВІТОВА ПРОДУКЦІЯ СПОЖИВАННЯ МЕДУ В 1987 РОЦІ

Світова продукція меду за попередній рік — 670,000 метричних тонн всього один відсоток більше від 1986 року, через кліматичні умовини і поширені недуги: гнилець, африканську бджолу, а останньо нового паразита-кліща „Варроа". Лише в деяких країнах продукція зросла, в більшості країн збільшилося споживання меду й інших продуктів бджоли, головно пилку (поллен), прополісу і маточного молочка. Найбільше продукція зросла в Китаї, ЗСА, Канаді, Бразилії, Португалії, а зменшилася в Мехіко, Совєтському Союзі, Аргентині, Японії і Німеччині.

У Китаї уже третій рік підряд продукція меду сильно зростає. Минулого року зросла до 165,000 метричних тонн, через зростаюче число модерних вуликів, яких на всіх 7.2 відсотка є вже п'ятдесят відсотків. Зросло на п'ять відс. споживання меду (0.3 кг. на особу) й інших продуктів і країна була найбільшим доставцем меду (87.5 тисяч метричних тонн) на цілому світі. Ціни на мед зросли на 7 відс., а збір меду з одного вулика в пересічі 60 фунтів. Через рік-два Китай випередить СССР і стане найбільшим продуцентом меду на світі.

У ЗСА продукція зросла до 225 мільйонів фунтів (13 відс.), найбільше в Південній Дакоті — 33.5 мільйона фунтів, Північній Дакоті — 31 мільйонів фунтів і Фльориді — 19 мільйонів фунтів. Збір меду з вулика зріс до 70 фунтів (1986 року — 60 фунтів). Пересічна ціна меду 52 центи (темний — 59 центів — більший на нього попит, ясний — 49 центів, найдорожчий у Коннектикат — 1.30 дол., найдешевший у Вашінгтон Стейт — 44 центи. Споживання меду небагато зросло (0.7 кг., на особу), але збільшилося споживання пилку (поллен) і прополісу. Зменшилося число вуликів (3.9 мільйона), найбільше число вуликів у Каліфорнії — 500,000, Північній Дакоті і Фльориді — 300,000 через згаданого нового паразита — кліща, який прийшов з Азії, через Европу, Південну Америку до ЗСА і Канади. Кліщ „Варроа" протягом м. р. дуже поширився у 18 стейтах, головно: Каліфорнія, Фльорида, Ню Йорк і Тексас. У деяких стейтах вдалося його знищити. В Канаді в кількох провінціях, його знищено як теж в Саскачевані. Сам кліщ мініятюрної величини, голим оком не видно. Матка кліща зносить яйця у комірках черви, з якої лярва кліща ссе кров кукли молодої бджоли і вона гине. Протягом року — два ціла родина бджоли гине, залежно від величини роя (в пересічі 65,000 бджіл). В Азії боряться з недугою кліща питльованою мукою з пшениці в ЗСА і Канади спеціяльними хемікалями „Апістан". Через недугу кліща заборонено, спершу до грудня м. р., а відтак до липня ц. р. доставу вуликів і молодих маток із ЗСА до Канади і транспорт пасік з Канади до південних стейтів ЗСА на зимівлю для запилювання садів, ярини і збіжжя. Кварантанна заподіяла великі шкоди пасічникам обох країн, головно комерційним. У ЗСА поверх 200,000 пасічників, з чого 1,600 комерційних, які побіч продукції меду займаються годівлею молодих маток і малих роїв, збиранням пилку, прополісу і інших продуктів на продаж, що дає великі доходи. Крім того запилювання дає дохід 20 дол. від вулика і збільшує врожай. Останньої зими через кварантанну перевіз канадських пасік на південь зменшився на 50 відс. Сотні тисяч пасік зимувало на місці, багато згинуло, головно — аматорських, доходи зменшилися на 25 відс. Комерційні пасічники через кварантанну втратили мільйони долярів, а агрикультура десятки більйонів дол. та сильно зменшиться в цьому році стан пасік, продукція, експорт і збільшаться запаси. Минулого року запаси меду зросли на сто мільйонів фунтів, два рази більше, як споживання.

У Канаді продукція меду зросла на сто мільйонів фунтів (17 відс.), через добрі кліматичні умовини, найбільше в Альберті (20 відс.) 200 фунтів з вулика, Саскачеван, Манітоба і Британська Колюмбія по 150 фунтів з вулика; зменшилася на десять відс. в Онтаріо і Квібек через кліматичні умовини. Через недугу, що витворює кліща у деяких провінціях стан пасік зменшився. 20,000 пасічників лікує заражені вулики і виходять дефіцитово через дорогий цукор, тому домагаються державної допомоги (25 дол. від вулика), або зліквідують пасіки. Сьогодні Альберта, яка має 150,000 комерційних пасік імпортує 230,000 малих роїв і молочних маток з Аргентини і Нової Зеляндії (30 відс. дорожче, ніж з ЗСА). Не зважаючи на цю недугу, заподіяну кліщем і зменшення стану пасік продукція зросла, але впали гуртові ціни 38 центів за фунт (в 1986 — 69), зросло споживання меду (один кг. на особу) й інших продуктів, зменшився експорт на 35 відс. попередніми роками експортовано 70 відс. річно до ЗСА і Німеччини. В Австралії продукція меду зросла на 38,000 метричних тонн, через добрі кліматичні умовини. Більше споживання меду (1.1 кг. на особу) й інших продуктів, зменшився експорт до 12,000 метричних тонн.

В Аргентині продукція впала через дощі, повені і недугу гнильця. Сильно зросло споживання меду (1.2 кг. на особу), головно — густого, правдивого з пасіки, а не комерційного пастеризованого (руйнованого), бо він чистий без домішок. Також зросло споживання пилку, прополісу і маточного молочка (еліксир молодости). Збір меду 50 фунтів з вулика, ціна 90 центів за кілограм, експорт зменшився (12,000 метричних тонн).

У Бразилії продукція де-

(Закінчення на стор. 4)

Зенон Городиський

МОЇ РАННІ ЗУСТРІЧІ З СЛ. П. ІВАНОМ БАҐРЯНИМ

I.

Минуло 80 років з дня народження сл. п. Івана (Лозовяги) Багряного (1907-1963), який в розквіті своєї літературної і громадсько-політичної діяльности, зломаний важкою недугою помер на 56-му році життя. Про його життя, літературну і громадсько-політичну діяльність чимало написали його друзі-однодумці і літератори. Цих кілька рядків про мої ранні зустрічі на дорозі мого життя нехай будуть теплою згадкою і скромним причинком до біографії цієї виїмкової постаті у нашому політичному і літературному житті на чужині.

Мені довелося зустріти Івана Багряного чи не тричі на шляху великого „ісходу" в час і зразу після закінчення Другої світової війни. Називаю ці зустрічі ранніми, бо вони відбулися ще до часу створення УРДП і його активного виступу на форумі громадсько-політичного життя на чужині, то є у Львові в 1943 році, в Братиславі в 1944 році і в 1945 році в містечку Кавфбойрен в Баварії в Німеччини. Спогади про ці зустрічі настільки цікаві і замітні, що вони можуть в якійсь мірі кинути світло на дальший шлях політичної діяльности Івана Багряного і доповнити деякі прогалини в його біографії.

Перший раз зустрівся і запізнався з ним в моєму бюровому приміщенні Відділу Праці і Опіки над Робітниками УЦК у Львові. Цю працю я прийняв за порадою організаційних чинників ОУН, щоб там зайнятися не тільки допомогою робітникам з різних теренів України, зокрема з центральних земель, вивезених насильно тисячними масами на каторжну роботу до Німеччини, але також допомагати нашим братам з центральних земель України, які почали свій великий „ісход" з рідних сторін. Восени 1943 року я повернувся з Праги, куди я виїхав (після виходу з полтавської тюрми) літом 1942 року з метою завершити мої правничі академічні осяги докторатом з права і політичних наук. Дуже добре пригадую собі Івана Багряного з його буйною чуприною і завадіяцько-самовпевним виразом обличчя, яке ніби казало, що з ним все гаразд і він нічого не потребує і тільки зайшов ось так поговорити. Це мене тільки переконало в тому, що ця людина потребує уваги і допомоги, і що я повинен прийти йому у всьому назустріч. І дійснов дружній розмові, коли і я розказав про свої важкі часи ув'язнення і повороту у рідні сторони з тюрми разом своїми друзями недолі серед різних небезпек, у голоді і без належного одягу, тоді щойно він почав розказувати про своє незавидне життя, роки совєтського гоніння і заслання та долю переслідуваного українського письменника.

Він розказав мені, що він нав'язав уже контакт з місцевим літературним клюбом, та що йому треба їхати десь в гори в спокійніші околиці і там працювати над деякими літературними задумами, і що йому потрібна „офіційна справка" виїзду в сторону Самбірщини з наміром там осісти і отримати працю. Така „справка" від авторитетної установи, як УЦК була важним документом в той час, зокрема для „евакуованих" з центральних українських земель, яких німці гнали без розбору на каторжну працю до Німеччини. На львівському двірці урядовці УЦК під претекстом допомоги „проїжджаючим", зупиняли наших людей з центральних земель України, щоби зберегти їх перед жалюгідними умовинами життя робітників з невільничим знаком „ОСТ". Тут треба пригадати, що цією допомоговою акцією при УЦК займався також брат мого шваґра Володимира Луцького відомий діяч дир. Мирон Луцький, який ще раніше перед тим повернувся зі своєю дружиною з Києва. Пізніше активну ролю в цій акції брав також харківський адвокат Володимир Доленко, лідер т. зв. Харківської Групи, яка під його проводом розвинулася пізніше до поважної політичної групи під назвою „Союзу Земель Соборної України" популярно називаного „доленківцями".

Мені якось видавалось, що Іван Багряний міг мати правдоподібно якісь інші мотиви для свого виїзду в Самбірщину, що виходило з його недозначних натяків, але я на це зовсім не звертав уваги, бо моїм обов'язком було допомогти братові-українцеві в потребі і цей обов'язок я виконав повністю. Щойно пізніше в Братиславі довідався від нього про причини його бажання виїхати у Самбірщину, бо вже тоді він був пов'язаний з ОУН-СД (ОУНР), що потверджують тепер документи і спогади учасників цих подій. Від цієї зустрічі ми вже не мали нагоди бачитися аж до часу нашої ділової зустрічі, як представники двох різних революційно-державницьких формацій т. є. Все-Української Національної Ради і Української Головної Визвольної Ради під час спроб їх поєднання чи злиття в серпні-вересні 1944 року в Братиславі. Під час нашої короткої львівської зустрічі Іван Багряний залишив по собі враження великого патріота-революціонера, який турбувався долею свого народу не тільки на словах, але виявляв виразно потребу активної дії. Ще і досі пригадується мені барвисто-трагічний опис тодішніх подій на наших землях, коли то німці відступали і палили села, міста і містечка, і коли за ними в ці жорстокі і безглузді дні нашого національного горя тягнулися валки наших людей у світ за очі назустріч незнаному, залишаючи, можливо назавжди, свої рідні сторони. І він запитав, а що ми маємо робити в ці важкі часи, як не стати на захист нашого народу перед тими, що відступають і тими, що наступають на нашу землю.

Продовження буде.

Українська молодь...

(Закінчення зі стор. 1)

В мистецькій програмі на „Тризубівці" гостей розважали танцювальний ансамбль „Волошки" і Леся Волянська. Керівниками різних розвагових програм були Роман Швед і Ігор Кунац.

В неділю вранці, 29-го травня, о. митрат д-р Біланич відправив Божественну Святу Літургію в намірені українського народу на „Тризубівці", а в год. 12-ій по полудні, в День Української Єдности, на всіх спортових стадіонах Олімпіяди, а зокрема на „Тризубівці", перервано всі змагання щоб відбути 5-хвилинну молитовну мовчанку при звуках голосу дзвонів в солідарності з українським народом в розсіянні.

Слід звернути окрему увагу на факт, що всі імпрези і, заповіджені змагання відбувалися згідно з програмою, яка була видана в Пропам'ятній Книжці, оформленій д-ром Олександром Лужницьким.

Два дуже почитні американські часописи, „Філядельфія Інквайрер" і „ЮСА Тудей", з 27-го травня, повідомили своїх читачів про заплановану Українську Олімпіяду, а в понеділок, 30-го травня телестанція ч. 3 подала подробиці про закриття Олімпіяди і в якій цілі її приготовано. Український відділ „Голосу Америки" передав вістку про відбуття Олімпіяди на Україну у вівторок, 31-го травня. Інформації для „Голосу Америки" зібрав і передав в Україну Юрій Саєвич.

Всі змагуни без огляду на їх успіхи, отримали грамоти участи в Українській Олімпіяді 1988 року.

До недотягнень цієї небуденної імпрези української молоді треба зарахувати відсутність ієрархії всіх трьох віровизнань, як також багатьох провідників українського суспільно-громадського „естаблішменту".

Українська Олімпіяда і Здвиг Молоді пройшли дуже успішно. Прекрасна погода у великій мірі цьому сприяла. Однак, цей небуденний успіх треба завдячувати працьовитості всіх членів Олімпійського Комітету, а зокрема його голові інж. І. Чижовичеві. Цей надзвичайний успіх імпрези причинився до постанови відбувати такі Олімпіяди в ЗСА кожних чотири роки.

АМЕРИКАНСЬКЕ СТАТИСТИЧНЕ бюро подало що це вперше більше як половина, бо 50.8 відсотка жінок, які стали матерями дальше працюють. Мартін О'Коннел, шеф одного з відділів Статистичного бюра, сказав, що коли статистика наближається до 50 відсотків, то це є покажчиком змін на ринку праці.

Фрагмент з відбиванкових змагань на „Тризубівці".

Футбольні змагання.

Переможці отримують медалі.

Привітальний танок у виконанні ансамблю „Волошки".

ВЕРХОВНИЙ СУД ТАЇЛЯНДУ засудив громадянку Австралії Нолу Блейк і свого власного громадянина Сунон Кіттеджеджамкерна на кару смерти за те, що вони приховали від властей з наміром продати 12 фунтів чистої героїни. Не зважаючи на протести лібералів, Таїлянд продовжує карати смертю торгівців наркотиками.

В Торонто...

(Закінчення зі стор. 1)

своєму вступному слові президент ЗСА Роналд Реґен, який останній раз бере участь у подібній конференції, з огляду на його відхід від активної політики від січня 1989 року. Ролю ЗСА в цій ділянці перебере новообраний цієї осени Президент ЗСА. Можливо тому Р. Реґен свою промову виголошував дещо емоційно з кількаразовим підкресленням правильности дотеперішньої лінії в економіці. Також представники інших держав говорили в тоні Р. Реґена, немов прощаючись з тим, який на протязі двох каденцій на пості Президента ЗСА дав ініціятиву і реалізував ідеї відродження не тільки американської, але також світової економіки.

Дружини уставляються до відкриття ігрищ.

Піднесення прапорів і запалення олімпійського вогню.

КОРЕСПОНДЕНТ ГАЗЕТИ „Ню Йорк Таймс" Ралф Блументол інформує у числі з 17-го червня ц.р., що американська розвідка в Европі користувалась на протязі 10-ох років послугами колишнього воєнного злочинця, бельгійця з походження, не перевіривши докладно його минувщини з часів Другої світової війни, хоч Роберт Ян Вербелен кількакратно міняв своє прізвище і користувався кількома різними документами. Згідно з цією інформацією Вербелен нібито хитрою поведінкою і фальшивими інформаціями ввів в блуд американську військову контррозвідку, яка не тільки приховувала його співпрацю, але фактично захороняла його перед правосуддям. Згаданому бельгійцеві закидують 13 різних злочинів, хоч жадного з них ані прокуратура ЗСА, ані прокуратура Бельгії чи Західньої Німеччини йому не доказали. Речник Сі-Ай-Ей, заявив, що його установа не має жадних коментарів в цій справі.

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 1-го червня 1988 р. відійшов у Вічність наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і ПРАДІДО
в Апопці, Флорида

бл. п.
Теодор Боднарчук

ур. 23-го травня 1916 р. в Україні.

Залишив у смутку:
дружину — ПАРАСКЕВІЮ
доньки —
ГАЛИНУ МАРТІНО
СТЕФАНІЮ МОЛТОН
внука, дві внучки і двоє правнуків

БРАТСТВО ОХОРОНИ ВОЄННИХ МОГИЛ „БРОДИ ЛЕВ"
ділиться з Громадянством сумною вісткою, що дня 16-го червня 1988 р.
відійшов у Вічність

бл. п.
МИКОЛА КРУМШИН

активний член української громади в Ню Йорку та довголітній член Управи Братства „Броди Лев"

ПОХОРОН відбувся 20-го червня ц. р. на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

В.Ш. Родині Покійного складаємо глибокі співчуття

УПРАВА БРАТСТВА
„БРОДИ ЛЕВ"

ПРИЯТЕЛІ ТА БЛИЗЬКІ співробітники Говарда Бейкера твердять, що його рішення уступити з 1-им липня ц.р., з посту шефа персоналу Білого Дому вийшло з переконання, що його завдання закінчилося. Як твердить сам Г. Бейкер, цих останніх сім місяців урядування Адміністрації президента Роналда Реґена будуть тільки заключною фазою біжучих справ.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ НЕВТИШИМОГО СМУТКУ — ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

св. п. д-ра хірурга
Бориса А. Филипчака

буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА
в суботу, 25-го червня 1988 року
в год.: шостій п'ятнадцять вранці
в церкві св. Николая
на Президент ст. в Пассейку, Н. Дж.

В цей день родина просить пом'янути в молитвах незабутнього Покійного.

Дружина — ІРИНА
Син — ІВАН з родиною
Похресниця — МАРТА А. ШРАМЕНКО

При цьому передаю вислови подяки Українському Інститутові Америки в Н. Й. та УЛТПА за поміщення в „Свободі" некрологів і виявів співчуття мені й родині.

Особлива подяка д-р. Мирославові Бихові и д-р. Евгенові Грабарчукові за дружні відвідини в час перебування мого мужа в шпиталі та за прощальні слова в похоронному заведенні. Та всім Шановним Присутнім на Парастасі.

ІРИНА ФИЛИПЧАК

Ділимося сумною вісткою, що дня 8-го червня 1988 р. відійшов від нас у Вічність на 71-му році життя
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п.
Ярослав Адріян Дуб

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 11-го червня 1988 р. з похоронного заведення Бугай до церкви Непорочного Зачаття, а відтак на кладовище Воскресіння.

У глибокому смутку залишив:
дружину — СТЕФАНІЮ
сина — ОЛЕГА
сина — ОРЕСТА з дружиною ОЛЕЮ
і внуками — МАРКОМ і ЛЯРИСОЮ
ближчу і дальшу Родину в Америці і Україні

Просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

У безмежному горю ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 17-го червня 1988 р. відійшла у Вічність на 90-му році життя
дорога СЕСТРИЧКА

бл. п.
Параскевія Олексюк
з дому Ткачук

уродженка чарівної Гуцульщини село Шешори.

ПАРАСТАС відбудеться в п'ятницю, 24-го червня 1988 року о год. 6:30 веч. в похоронному заведенні Насевичів при 109 Tabor St., Філядельфія, Па.

ПОХОРОН у суботу, 25-го червня 1988 р. о год. 8:15 ранку з церкви Благовіщення у Melrose Park, Філядельфія, Па. на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Опечалені смутком —
брати — ВАСИЛЬ і
ДМИТРО ТКАЧУКИ

Пожертви просимо складати на видання гуцульської монографії або Український Освітньо-Культурний Центр у Філядельфії, Па.

З глибоким болем ділимося вісткою, що в п'ятницю, 17-го червня 1988 р. несподівано відійшов у Вічність
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО, БРАТ, ВУЙКО і ШВАҐЕР

бл. п. проф.
Семен Михайлишин

нар. в Таданях на Львівщині.

ПАРАСТАС буде відправлений в середу, 22-го червня, о 8-ій год. веч., у похоронному заведенні Целлера при So. Wolf St. у Балтімор, Мд.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в четвер, 23-го червня 1988 р. у церкві св. Михаїла о год. 10-ій ранку. Звідси Тіло буде перевезене на Вічний Спочинок до Українського Мавзолею у Вашінґтоні, Д. К.

Горем прибиті:
дружина — СОФІЯ
донька — ТАНЯ Д'АВІНІОН з мужем
ДЖОВОМ та дітьми ЛЯРИСОЮ
І МАРКОМ
син — РОМАН
брат — ІВАН з родиною у Львові
дальша рідня:
ОЛЬГА з родиною у Львові
МАРІЯ МУЛЬКЕВИЧ
МАРТА САГАН з родиною
МАРІЯ ПАШКОВСЬКА з родиною
СЛАВА САЙКЕВИЧ у Львові

Замість квітів пожертви складати на Т-во св. Софія, Гарвардський Проект, будову церкви у Балтімор.

Загальні збори членів української кредитової кооперативи „Самопоміч"

В неділю, 20-го березня ц.р. у просторій залі академії св. Юра в Ню Йорку з участю понад 500 осіб уповажнених до голосування та багатьох гостей відбулися 37-мі Загальні збори членів української федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку — цієї найстаршої й найсильнішої української кредитової кооперативи на американській землі.

Точно о годині 2:30 по полудні збори відкрив президент кредитівки адв. Роман Гуглевич. Він привітав присутнього на залі Владику Василя Лостена й попросив його провести молитву.

Відкриваючи збори, предсідник привітав також присутніх на зборах о. ігумена Патрикія Пащака, ЧСВВ, пароха церкви св. Юра в Ню Йорку, та о. Івана Ткачука, настоятеля української православної церкви Всіх Святих в Ню Йорку, інж. Дмитра Григорчука, голову Управи ЦУКА, представників інших кредитівок: української православної кредитової кооперативи в Ню Йорку, кредитівок в Нюарку, Ню Джерзі, Йонкерсі, представників інших організацій та членів зборів. В імені присутніх предсідник висказав також привітання для всіх наших членів, що не могли прибути на збори, а зокрема для інж. Романа Раковського, одного із чільних будівничих української кооперації на землі нового поселення, бажаючи йому скорого видужання.

Згадав він також усіх тих членів, що відійшли у вічність впродовж 1987 року, а присутні вшанували їх пам'ять вставанням з місць та однохвилинною мовчанкою.

Предсідник зборів подав до відома порядок денний наради, який прийнято одноголосно.

Секретар інж. Любомир Зелик відчитав протокол з попередніх загальних зборів, який збори прийняли без поправок.

Найперше звітував адв. Роман Гуглевич як президент і голова Ради директорів, а опісля д-р Іван Серант як скарбник, д-р Богдан Кекіш як референт інвестицій, Тиміш Шевчук як голова Кредитового комітету, та Стефан Качарай як голова Контрольної комісії.

Ці усні звітування дали в додатку до друкованого річного звіту за 1987 рік, який був у руках кожного учасника зборів, ясний образ стану й великого росту нашої кредитівки в останніх роках, а зокрема в 1987 році.

Її активи досягнули на кінець 1987 року 135,864,448 дол., виказуючи зріст за минулий рік у сумі 26,994,580 дол. Її ощадності на кінець 1987 року в сумі 122,056,255 дол. зросли за останній рік на 23,360,455 дол., а резерви разом із неопреділеним зиском досягнули суми 10,964,199 дол. на 2,600,905 дол. більше в порівнянні з попереднім роком.

Позички досягнули суми 75,944,779 дол. на 22,636,530 дол. більше в порівнянні з попереднім роком, а інвестиції суми 55,299,579 дол., на 3,909,835 дол. більше, як у попередньому році.

За 1987 рік зарекордовано приходів у сумі 12,299,579 дол., виплачено дивіденди в сумі 8,165,420 дол., і по оплаченні всіх видатків виказано чистий дохід у сумі 2,600,905 дол. — на 297,525 більший, як у 1986 році.

Цими досягненнями наша кредитівка випередила усі інші українські фінансові установи й закріпила своє передове місце серед українських громад у цілій діяспорі.

Наша кредитівка давала своїм членам всі основні банкові услуги, в багатьох ділянках на значно кращих і корисніших умовах, ніж звичайні банки чи щадниці.

Та наша кредитівка була не тільки фінансовою установою, але й українською громадською установою, яка розуміє потреби нашої громади і своїми субсидіями для інших шкіл, молодечих, мистецьких, наукових і інших громадських організацій допомагала в розбудові громадського життя нашої громади.

Тому й наша громада щораз більше виказує довір'я до нашої кредитівки, як своєї власної установи.

Після тих звітів виступили з привітами, повними признання для нашої кредитівка, о. ігумен Патрикій Пащак, о. Іван Ткачук, представник ЦУЕА інж. Дмитро Григорчук, представники інших українських кооперативів: Ігор Ляшок від кредитівки в Нюарку, Юрій Ференцевич від кредитівки в Джерзі Сиґі, Лев Футала від кредитівки в Йонкерсі, Всеволод Саленко від православної кредитівки в Ню Йорку.

В дискусії брали голос д-р Ценко, д-р Шпетко, мгр Черник та д-р Лозинський. Зокрема останній дискутант вказав на позитивні сторінки праці нашої кредитівки для української громади.

Після того на внесок голови Контрольної комісії прийнято звіти й уділено Раді директорів абсолюторію за останній рік.

Відтак приступлено до вибору трьох членів Ради директорів. Предсідник повідомив, що цього року вигасла трирічна каденція д-ра Івана Серанта, Івана Винника та мгра Ярослава Оберишина. Згідно з приписами статуту була покликана Номінаційна комісія в складі адв. Онуфрія Германюка, д-ра Василя Вереща, Розалії Полчі, Олімпії Роговської та Олександра Мотиля, які мають запропонувати кандидатів до Ради директорів. Попросив до слова голову тої ж комісії в особі адв. Онуфрія Германюка, який повідомив, що Номінаційна комісія пропонує д-ра Івана Серанта, Івана Винника й Ярослава Оберишина на членів Ради директорів на наступні три роки, себто тих самих, що були передше.

Коли на запит предсідника, чи хтонебудь із залі пропонує інших кандидатів, не було зголошено інших кандидатів, предсідник піддав внесок Номінаційної комісії під голосування. Усі за вийнятком одного голосу проти запропонованих кандидатів проголосували за кандидатами, поданими Номінаційною комісією.

Після слова д-ра Шпетка, що тільки продовжив свої попередні думки, висказані під час дискусії, предсідник попросив о. Івана Ткачука до кінцевої молитви, а відтак подякував усім за участь у зборах, і збори закрив о годині 4:40 по полудні.

Н.Н.

Заповідник о. М. Шашкевича в Англії

Свят-Покровська парафія в Галіфаксі під проводом о. митрата М. Матичака вирішила, щоб 150-річчя „Русалки Дністрової", яка стала наріжним каменем українського відродження на західньоукраїнських землях, вшанувати чимось тривким та виховним. Після довшої застанови вирішено зорганізувати Заповідник отця Маркіяна Шашкевича, де була б бібліотека, архів, а зокрема друковані праці про життя, творчість та культ безсмертного Маркіяна. Для цієї цілі парафія відвела три кімнати, які стали поповнятися книжками, журналами, часописами, відзнаками, поштовими марками і всім іншим, що документувало живучість ідеї о. Маркіяна. Відгукнулись з дарами звеличники Великого Маркіяна, надіслав теж дещо Український Католицький Університет, поспішив теж інститут-заповідник Маркіяна Шашкевича у Вінніпезі, який веде свою працю ще з 1961 року.

Приміщення треба було прикрасити мистецькими картинами та скульптурою. Тут прийшли на поміч мистець В. Стебелина та скульптор Й. Гловацький. Піврічна праця увінчалася успіхами.

На день 13-го березня все було готове до святкового відкриття. На цей день інститут-заповідник Маркіяна Шашкевича у Вінніпезі надіслав найновіше видання „Русалки Дністрової" зі вступами п'ятьма мовами, якими користується українська діяспора (англійська, французька, німецька, еспанська, португальська). Молодь Галіфаксу підготувала мистецьку програму. Владика Михайло Гринчишин прибув, щоб довершити святкового акту та привітати понад 800 учасників, які прибули з Галіфаксу й околиці. Панував дійсно святковий настрій, а присутні вписували свої імена до книги відвідувачів не тільки на знак своєї присутности, але й на знак певної солідарности з тим, який вчив шанувати рідну мову. Подію вшановано концертом, присвяченим двом великим синам України — Тарасові й Маркіянові. Співав хор „Русалка Дністрова", а о. диякон М. Якуб'як виголосив полум'яне слово. На відкриття наспіли привіти від Патріярха Мирослава, від УКУ, СУБ-Централі і СУБ-Лондон Т-ва св. Софія, від Українського Крайового Патріярхального Об'єднання Мирян, Крайового Комітету Тисячоліття, Об'єднання Бувших Вояків у Великій Британії, від інституту-заповідника Маркіяна Шашкевича у Вінніпезі та інших. Всі висловлювали радість і гратуляції Галіфакській парафії за довершення великого культурного діла.

А.К.

Ювілей...

(Закінчення зі ст. 2)

письменник, і мистець і сатирик, як той великий Перун, що теж був триобличний — бог блискавки, дощу і грому. Та Едвард Козак щасливо затримався у місті Дітройт, воно теж має дещо з тройці вже у самій назві. Тут Едвард Козак почав продовжувати свою ролю „Лиса Микити", який почав виходити на американській землі вже в 1950 році, спершу, як самий „Лис", а вже від 1951 року, як „Лис Микита" і таким існує досьогодні. За останніх сорок років еміґраційного побуту ми бачили різні газети і видання, але скільки з них затрималось до цього часу. А ось „Лис Микита" живе і діє, навіть дехто придбав йому почесну назву найповажнішого пресового органу нашої громади, а в енциклопедії записано, що „Лис Микита" — вже понад сорок років „впливає на формування громадської думки". Тут у Дітройті Едвард Козак виявив себе і письменником. Козак не говорить про те, хто був його учителем-провідником у літературу. Щобільше десь у передмові говорить, що все те, що пише — це його видумка, і навіть його мова — це видумка. Але критика виявила, що і на Козака велика печать таланту Василя Стефаника, який у своїй творчості дійшов до критичного пункту, що стоїть на грані трагедії і комедії. Це в театрі геніяльно показав Шекспір. Козак прибрав собі ім'я Гриць Зозуля для своїх письменницьких виступів. І ось в 1973 році вийшла його книжка оповідань „Гриць Зозуля". Книжка не тільки здобула широкого читача, але й дістала добру критику. Відомий критик ще із львівського „Вістника" Лука Луців так зареклямував письменника Козака: „Треба з приємністю ствердити, що Козакова книжка про Гриця Зозулю — це переможний і тріюмфальний його вхід в українську літературу. Поява цих „листів" (Гриця Зозулі) в окремій книжці показує на повний зріст їх автора, якому належить тривке місце у вільній українській літературі".

У 1982 році вийшла друга книжка Едварда Козака під назвою „На хлопський розум Гриця Зозулі", яка тільки підтвердила правильність оцінки цього видатного критика.

Тож нам залишається хіба повторити цю похвалу під адресою Едварда Козака і привітати його з його славним і заслуженим ювілеєм — 85-річчя від народження і 60-річчя багатогранної мистецької творчости.

Ми мали змогу оглянути виставку Козака і бачимо, що у мистецтві він теж тривимірний, бо з ним його два сини-мистці, які з батьком творять славний тріюмвірат і спільно переживають свій тріюмф.

Світова...

(Закінчення зі стор. 2)

що зросла (3 відс.), але збільшилося сильно споживання меду (9 відс. 0.7 кг. на особу), збір 40 фунтів з вулика, ціна 56 центів.

У Мехіко продукція сильно впала на 14,000 метричних тонн, а споживання на 20 відс. (0.4 кг. на особу), через злу погоду, африканську бджолу, інфляцію (140 відс. девальвацію пеза, 500 пезів за одному дол., в 1986 р. 180 за 1 дол.), високу ціну на цукор (500 пезів за 1 кг.) для годівлі бджіл. Збір меду 20 кг. з вулика. Мехіко стало еспортувати 90 відс. продукції меду і побіч Китаю і Арґентини було найбільшим доставцем меду на світовий ринок, найбільше до ЗСА (25 відс.) і Німеччини. Останнього року експортувало всього 35 відс. (65 центів за кілограм) через злу продукцію і менше запотребування (великі резерви). Компетиція мехіканського меду на міжнародному ринку захитана на кілька років.

Совєтський Союз — найбільший продуцент меду на світі, продукція впала до 190,000 метричних тонн (12 відс.) через гостру зиму, холодну спізнену весну. Число вуликів — вісім мільйонів (п'ять мільйонів менше від 1986 р.). Сильно захиталося колгоспне пасічництво, а вдвоє зросло приватне, головно в Україні (Західня Україна) і Білорусії, які приймають по кілька вуликів для власного вжитку, через брак цукру. Збільшилося споживання меду (17,000 метричних тонн — 0.9 кг. на особу) і інших продуктів, головно пилку і прополісу. Експорт впав до 18,000 метричних тонн (86 р. — 22 метричних тонн).

У Японії продукція впала на 30 відс., споживання зросло на десять відс. (1 кг. на особу), сильно збільшився імпорт (25 відс.) Число пасік спадає, через брак робітника.

У Західній Німеччині другий рік підряд продукція сильно спадає (20 відс.) зерез гостру зиму і недугу кліща, що нищить аматорське пасічництво, яке дуже поширене в Европі. Через збільшене споживання меду (1.4 кг. на особу) імпортовано 80 відс. меду, найбільше з Китаю, менше з Мехіко і СССР, через радіяцію чорнобильського реактора. Збір меду в пересічі 17 кг. з вулика. Німеччина Франція й інші европейські держави поголовно вживають мед впрост з пасіки (а не переварюваний), бо він правдивий з усіми складниками (білки, вуглеводні, мінеральні солі, ферменти і вітаміни, запахом і смаком), які потрібні людському організмові, крім дієтичної функції збуджує енергію при фізичній і умовій втомі.

Останніми роками в ЗСА і Канаді більше вживають мед просто з пасіки (не комерційний переварюваний), а головно квітковий пилок (поллен), який своїми складниками і вітамінами має великі лікувальні властивості для людини, головно старшого віку і прополіс (бджолиний клей-бальзам), що лікує внутрі людський організм) шлунок, венеричні недуги, легені, грипу, ангіну, вбиває бактерії), зовні (лікує рани, шкіру, вуха зуби, мозолі), також має велике застосування в індустрії: Попит на прополіс з року в рік зростає, перед ним велика будучність, ціна зростає, бо продукція мінімальна — 25 грамів з вулика.

Попередній рік не дав ніяких нових здобутків — винаходів у пасічництві, побіч нового шкідника бджоли, паразита — кліща „Варроа". Не дала нічого нового і остання, чисельна конвенція „Апімондії" пасічників із цілого світу, що відбувалася 19-го — 25-го серпня у Варшаві, поза деякими технічними удосконаленнями. Комерційне пасічництво підупадає, не зважаючи на державні субсидії, через дорогого робітника, а дрібне, аматорське зростає. Позитивом є кооперація пасічників з фармерами, головно через запилювання. Тому фармери останньо закладають пасіки по фармах, мають бо більші користі-доходи (запилювання збільшує врожай). Останні декади не виказали ніяких здобутків у порівнянні до інших галузів сільського господарства. Тридцять років тому світ знав це саме про бджолу, її анатомію, що і сьогодні, лише збільшилося споживання бджолиних продуктів, які потрібні людському організмові.

ВІДІЙШЛИ
● ВІД НАС ●

СТЕФАН МИКИТЮК, член УНС Відд. 170-го Т-ва „Українська Січ" в Джерзі Сиґі, Н.Дж., помер 12-го березня 1988 року на 60-му році життя. Нар. 1927 року в Надвірній, Україна. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Романа з дружиною Тіною і дітьми Стефаном і Христиною та доньку Соню. Похорон відбувся на цвинтарі Голі Крос в Норт Арлінґтоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Володимир Білик, секр.

АНАСТАЗІЯ ДЕРКАЧ, член УНС Відд. 33-го ім. св. Володимира в Чикаґо, Ілл., померла 25-го лютого 1988 року. Членом УНС стала 1952 року. Залишила у смутку сина Івана і доньку Ніну. Похорон відбувся на цвинтарі Мавнт Говп в Чикаго, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Софія Оріх, секр.

АНАСТАЗІЯ ЯНУШ, член УНС Відд. 361 Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, Н.Й., померла 20-го лютого 1988 року на 85-му році життя. Нар. 12-го серпня 1903 року в Україні. Членом УНС стала 1943 року. Залишила у смутку доньку Гелен Берків. Похорон відбувся 24-го лютого 1988 року на цвинтарі в Бронксі, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Чума, секр.

ВОЛОДИМИР ОСЕРЕДЧУК член УНС Відд. 67-го Т-ва „Любов" в Елізабет, Н.Дж., помер 28-го травня 1988 року на 79-му році життя. Нар. 1910 року в Дрогобичі, Україна. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку дружину Ольгу, дочку Рому, сина Дениса і внука Христона; сестру Мілю в Україні та ближчу і дальшу родину в Америці, Канаді й Україні. Похорон відбувся 1-го червня 1988 року на цвинтарі св. Андрія Первозванного в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Ольга Осередчук, секр.